

Indien tur och retur – ”med andan i halsen”

Det var på håret men efter en lite väl spännande resa in och ut ur Indien i mars tog vi oss hem innan Indien stängde ned helt.

Jag har adopterat en 6-årig flicka från Hyderabad i Indien och det här är berättelsen om en annorlunda adoptionsresa som tog sin början innan coronaviruset Covid-19 hade börjat påverka fler och fler länder och slutade när Indien stängde sina gränser och satte hela landet i isolering. Med mig hade jag min vän Ella som också skrivit delar av texten eftersom det var hon som löste alla byråkratiska knutar.

I mitten av februari åkte jag och min vän till Hyderabad i Indien för att vara med på domstolsförhandling. Corona hade ännu inte börjat påverka vardagen varken i Sverige eller i Indien. Vi hade tur och domaren tog beslut direkt. Vi umgicks med min dotter några timmar under några dagar innan vi åkte hem till Sverige och väntade på domstolsprotokoll och Haag-intyg. Vi bokade ny resa från den 11 mars till 1 april.

Intyg och protokoll kom så resplanen höll så långt och 11 mars klev vi ombord på Air India till Delhi. Då kom nyheten att Indien skulle dra in alla inresevisum från och med 13 mars på grund av viruset som nu börjat sprida sig mer och mer i Europa. Indien hade hittills ett fåtal fall. Vi landade i Delhi tidigt 12 mars och tog oss in i Indien mindre än ett dygn innan de stängde för inresande. Vi började ana att vi kunde behöva fundera över resan hem. Men vi förstod ännu inte hur tajt det skulle bli.

Frågor hemifrån kom direkt och många undrade om vi hann in. Jag skickade meddelande till Barnen framför allt så de visste att vi kommit fram.

På kvällen när vi kommit till vårt boende kom föreståndaren på barnhemmet förbi en stund med min dotter och lämnade saker. Dagen efter var det överlämning på ett större barnhem som det här barnhemmet hade ett samarbete med. Det blev en lång varm dag innan allt var klart och vi kom tillbaka till lägenheten och vår första natt som familj. Det var tufft för min dotter som saknade alla sina kompisar och sin trygghet, men till slut somnade hon och sov till morgonen. Den 14 mars beslutade UD i Sverige om en allmän avrådan från icke nödvändiga resor.

Under helgen umgicks vi med vänner till min dotter några timmar på dagarna och började lära känna varandra mer och mer. Eftersom hon pratat engelska i stort sett hela sitt liv kunde vi berätta om att vi skulle flyga till Delhi och hur planen såg ut för de kommande dagarna.

Vi började under helgen inse att vi behövde ta oss till Delhi tidigare än den planerade resan på onsdagen. Min vän Ella försökte boka om våra biljetter så vi kunde åka på måndagen innan istället. Men att ringa Air India var helt kört. Kom vi fram till telefonkön så räknades vår köplats uppåt istället för normala nedåt och när vi kom fram sa de bara att de skulle ringa tillbaka, vilket aldrig hände. Dessutom hade Air India nu ställt in alla resor till Sverige för resten av mars. Vi tog beslutet att åka till Air Indias kontor på måndagen och boka om biljetterna på plats och sen åka direkt till flygplatsen. Vi packade in oss och all packning i den lilla bilen och barnhemmets chaufför körde oss först till Air India sen till flygplatsen. Vi hade tur och fick prata med kontorschefen, som ordnade nya biljetter. Vi tog oss iväg på dotterns första flygresa, och visste nu att varje dygn vi kunde korta resan var viktigt. Men vi visste inte hur viktigt, för det har vi förstått först i efterhand.

Vi hade tur eftersom lägenheten vi hyrde i Delhi var ledig redan på måndagen så det var inga problem. På tisdagen åkte vi till svenska ambassaden och ansökte om samordningsnummer för att få pass. Ni som varit där vet att det kan ta fem arbetsdagar. Men både ambassaden och skatteverket var på vår sida och vi fick passet redan på torsdag samma vecka.

På torsdagskvällen, medan vi fick hjälp att fylla i visumansökan, kom information från premiärministern om att Indien skulle ha en frivillig karantän på söndagen och ställa in alla kommersiella flyg från och med söndagen. Biljetterna till Europatog snabbt slut och började bli väldigt dyra. Och vi behövde fortfarande få visum för att ta oss ut ur landet.

Visumen brukar ta fyra till fem arbetsdagar eftersom det är två indiska myndigheter som ska samordna sig, FRRO (myndigheten som skulle godkänna båda utresevisumen) och CARA.

Nu började allvaret. Vi insåg att vi riskerade att bli fast i Indien. Ella åkte till Air India för att boka om våra biljetter – det var kaos på kontoret med många upprörda resenärer i kö, men de vägrade boka om vår resa, utan ville att vi skulle avboka istället. Vi meddelade mannen som hjälpte oss att vi skulle åka till FRRO så fort de öppnade dagen efter – det är nu 20 mars. På morgonen kontaktade vi BFA:s kontaktperson Ambika och frågade om hon kunde hjälpa oss på något sätt.

På fredagsmorgonen åkte vi till FRRO när de öppnade och förklarade vår situation. Många turer och tjat för att få dem att bekräfta att de fått våra ansökningar och skickat e-post till CARA. FRRO ville att vi skulle åka hem och vänta, men vi stannade kvar och fortsatte fråga om de fått svar. Ambika och Katarina i Sverige gjorde fina insatser och fick tag på adoptionsmyndigheten så de var förberedda och svarade på en timme. Plötsligt kom e-post att vi kunde betala för visumen. Vi trodde inte våra ögon. Mannen som hjälpt oss med ansökan fixade så vi fick hjälp att betala för webbsidan låg nere av och till. Medan jag betalade stängde de lokalen helt för besökare på grund av viruset. Klockan 13.05 hade vi våra visum. Det löste sig på 15 timmar från det att ansökan skickades in!

Nu behövde vi bara hitta något flygbolag som kunde ta oss hem. Ella åkte till Air India igen för att boka om biljetterna vi hade 1 april. De var motvilliga, men hon lyckades få en ombokning till Dubai på lördagen. Men först efter att hon ropat till sig chefen. Handläggaren ville bara skicka oss till Rom av alla ställen. Vi hade tät kontakt, och så snart hon hade biljetterna i handen bokade jag resan från Dubai till Stockholm.

Och mitt i allt detta, en liten kämpe som var mycket tålmodig även om hon tyckte det var tråkiga saker vi gjorde. Och det höll jag med om, även om det var svårt att förklara att det var absolut nödvändigt. Medan Ella höll ihop allt praktiskt försökte jag komma in i mammarollen.

Vi hade återfått hoppet om att komma hem och på lördagen åkte vi till flygplatsen. Men det var inte slut än, för vid incheckningen vägrade de släppa ombord oss på planet. Eftersom bokningarna inte hängde ihop i datasystemet och eftersom Förenade Arabemiraten inte längre släppte in turister i landet hade man utfärdat en "no board order", och det var inget de kunde göra. Efter en lång diskussion sprang Ella bort till någon ansvarig på flygplatsen för att reda ut situationen. Kvar stod jag och dottern vid incheckningen och vägrade gå. Vi hade sådan tur att managern just då fick kontakt med Dubai så de kunde utfärda ett särskilt undantag för oss, eftersom vi ju hade biljetter för att resa vidare. Däremot skulle våra väskor inte ta sig hela vägen. Men det kändes mindre viktigt just då. Vi ville bara ta oss ut ur Indien.

Indisk byråkrati handlar om vem som är envisast. Och det känns som vi klarade alla testen!

I Dubai fick vi börja med att reda ut hur vi skulle få med väskorna hem. Jag tog mammarollen och Ella betalade en slant så att väskorna skulle få en andra chans. Sen sköt vi ihop ett par soffor och sov en stund medan vi väntade på nästa flyg 12 timmar senare. Min dotter, som somnade redan på planet, sov hela natten på soffan under en filt vi "råkade" få med från flygplanet. Jag köpte världshistoriens dyraste frukost innan det var dags att dubbelkolla så att våra väskor kom med och checka in på

Norwegians sista flyg från Dubai till Stockholm. Då pajade deras system ... men de lovade ändå att väskorna skulle komma med. Och medan vi väntade på att få gå ombord såg vi två av tre väskor åka in i planet!

Film och hörlurar underhöll min dotter som till slut tyckte det var tråkigt att flyga.

Först när vi gått genom gränskontrollen på Arlanda kunde vi pusta ut. Då först vågade vi lita på att vi verkligen tagit oss hem. Och alla tre väskor var med. Nu återstod bara resan från Arlanda och hem till Värmland. Och den var helt odramatisk.

Nu har vi varit hemma ett tag och hunnit lära känna varandra lite bättre. Vi har fått kontakt med fyra andra familjer med barn som kom till barnhemmet samtidigt som min dotter och som varit som syskon. Men det är en helt annan historia.

Text: Karin Albinson

Foto: Privata

Ella och Karin envist väntande inne på FRRO. Min dotter höll sig sysselsatt med film och fotografering.

Två soffor vända mot varandra fungerade som säng på Dubais flygplats.

Arlanda flygplats:

I väntan på väskorna inne i Sverige. Äntligen kunde vi pusta ut.